

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Jachury a soudkyň Mgr. Nadi Pínové a JUDr. Jany Tondrové v právní věci žalobců: **a) Jarmila N.**, bytem xxx, xxx, **b) Libor N.**, bytem xxx, xxx, oba zastoupeni JUDr. Jířím Bednářem, advokátem se sídlem Praha 2, Mikovcova 7, proti žalovaným: **1. Richard K.**, nar. xxx, naposledy bytem v ČR xxx, xxx, zast. JUDr. Helenou Šmídovou, advokátkou, jako opatrovníkem, se sídlem Praha 2, Vinohradská 2165/48, **2. Petr R.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zast. Mgr. Ing. Bc. Otakarem T., obecným zmocněncem, bytem xxx, xxx, **o 26.619 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobců a žalovaných proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 15. 6. 2017, č.j. 25 C 252/2016 – 151,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně **se z r u š u j e** a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně výrokem pod bodem I. mezitímně rozhodl, že žaloba, kterou se žalobkyně a) domáhala po 1. žalovaném zaplacení částky 20.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 2. 8. 2014 do zaplacení, je co do základu po právu. Výrokem pod bodem II. mezitímně soud I. stupně rozhodl, že žaloba, kterou se žalobci po 1. žalovaném domáhali zaplacení částky 6.619 Kč s příslušenstvím, je co do základu po právu. Výrokem pod bodem III. soud I. stupně zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala po 2. žalovaném zaplacení částky 20.000 Kč s příslušenstvím a kterou se žalobci domáhali po 2. žalovaném zaplacení částky 6.619 Kč s příslušenstvím. Výrokem pod bodem IV. pak rozhodl, že ve vztahu mezi žalobci a 2. žalovaným nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, na základě které žalobci tvrdili, že žalobkyně a) venčila dne 1. 8. 2014 psa evidovaného na žalobce b), který patří do společného jmění obou žalobců. Dne 1. 8. 2014 došlo k incidentu, kdy pes, kterého venčil 1. žalovaný, napadl, jak žalobkyni, tak i uvedeného psa žalobců a způsobil tím jednak zranění psovi žalobců a žalobkyni a). Zranění žalobkyně si vyžádalo lékařské ošetření, po dobu tří týdnů byla nucena nosit sádku na levé ruce a celková doba rekonvalescence přesáhla dobu dvou měsíců. Výši bolestného a ztížení společenského uplatnění pak žalobkyně odhaduje na 20.000 Kč. Pes žalobců byl rovněž ošetřen a za jeho léčbu vydali žalobci částku 6.619 Kč a 3.155 Kč. V průběhu řízení žalobci rozšířili žalobu proti 2. žalovanému s tím, že tento je vlastníkem psa, který byl agresorem v uvedeném konfliktu. Žalobci dále tvrdili, že 1. žalovaný se po incidentu

k vlastnictví psa hlásil a v následném telefonickém rozhovoru přislíbil zaplatit náklady na ošetření psa žalobců. Žalobci rovněž tvrdili, že 1. žalovaný se před svědky incidentu přiznal k tomu, že má psa vypůjčeného od 2. žalovaného.

První žalovaný nemá evidován pobyt v České republice, a není soudu známa ani jeho adresa v cizině, a proto mu byl soudem ustanoven opatrovník. Ten se k věci vyjádřil tak, že odkázal na obsah emailové korespondence 1. žalovaného s jeho bývalým právním zástupcem, v níž se k celému incidentu vyjadřuje. Opatrovník uvedl, že v řízení nebyl ztotožněn útočící pes, který měl způsobit tvrzená zranění. Uvedený incident byl nahlášen až 18 dní poté a policisté proto nemohli pořídit fotodokumentaci. V emailové korespondenci pak 1. žalovaný uvedl, že pes jménem „P.“ byl v jeho vlastnictví a žil s ním do svých čtyř let. Protože však 1. žalovaný bydlí převážně v zahraničí, domluvil se se svým známým, a to panem Rakouským, že si psa vezme k sobě a 1. žalovaný za ním bude chodit, bude-li v Praze. Inkriminovaného dne si 1. žalovaný pro psa došel a šel s ním na procházku, přičemž došlo ke konfliktu s jiným psem, který měl prokousnuté ucho. Proto se 1. žalovaný s ženou, která zraněného psa doprovázela, dohodl, že přispěje na ošetření psa a dal jí na sebe telefonický kontakt. Následně telefonoval nějaký muž, který chtěl zaplatit, jak náklady na ošetření psa, tak i ušlý pracovní zisk jeho manželky. To již 1. žalovaný odmítl a odcestoval z ČR. Ostatní ví jen zprostředkovaně od svého známého, a to právě pana R., když přitom nikdy nikomu neřekl, že má právě od pana R. psa vypůjčeného. V emailu ze dne 6. 3. 2017 pak 1. žalovaný uvedl, že před několika lety se dohodl se svým známým panem R., který je ve věku 30 až 40 let, že si psa vezme na hlídání k sobě po dobu, co bude v zahraničí.

Druhý žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že 1. žalovaného nezná a ani s ním není v žádném kontaktu. Sám 2. žalovaný je sice vlastníkem psa, resp. byl jeho vlastníkem do jeho úmrtí a tento pes se rovněž jmenoval P., avšak tento pes nikdy volně nepobíhal, byl veden vždy na vodítku a nemohl být útočícím psem na psa žalobců. V roce 2014 ho navštívil policista a dotazoval se na volně pobíhajícího psa, což však žalovaný před policistou popřel a tento ani o tom nevyhotovil úřední záznam. Pouhá vizuální podoba psů, který měl způsobit útok se psem 2. žalovaného je naprosto nedostatečná. Je sice pravdou, že 2. žalovaný nepopíral vlastnictví psa, avšak neexistuje důkaz o tom, že pes, kterého si policista po incidentu fotil je psem, který se ho účastnil.

Soud I. stupně po provedeném dokazování listinnými důkazy a výpověďmi svědků uzavřel, že nemá prokázanou odpovědnost 2. žalovaného za tvrzenou škodu, když proti sobě stojí tvrzení žalobců, tak i samotných žalovaných, když soud vyšel také z toho, co uvedl v řízení 1. žalovaný, byť jeho procesní stanovisko bylo prezentováno pouze elektronickou formou. Ze všech provedených důkazů dle soudu I. stupně plyne, že se konfliktu dne 1. 8. 2014 účastnil pes, kterého venčil 1. žalovaný a ten se také k tomuto psovi jednoznačně hlásil před žalobkyní a před svědky V. a V., přestože měl možnost tvrdit, že pes patří 2. žalovanému. První žalovaný se k tomuto psovi rovněž hlásí v současné době, když tvrdí, že svého psa v době, kdy nepobýval v ČR, svěřil svému známému Petru R. jehož věk však zjevně neodpovídá věku 2. žalovaného, ale spíše věku jeho syna stejného jména a příjmení, o němž vypovídal svědek H. Přitom nelze očekávat, že by I. žalovaný mohl udělat v odhadu věku 2. žalovaného chybu, když rozdíl mezi osobou ve věku 30 až 40 let a osobou ve věku 60 let (2. žalovaný) musí být zjevný každému. Žádný ze svědků také nikdy neviděl 2. žalovaného venčit inkriminovaného psa velkého plemene, když svědek V. vídal venčit pouze 1. žalovaného. Svědek N. - policista, který věc prošetřoval, pak psa, který se měl konfliktu zúčastnit, vůbec nefotil a svědkům V. a V. při vyšetřování ukazoval pouze fotografie psa plemene irský vlkodav, které našel náhodně na internetu. Druhý žalovaný od počátku sporuje, že by se jeho pes konfliktu zúčastnil a verzi podporuje i výpověď svědka H., když s těmito výpověďmi nejsou v rozporu ani výpovědi

svědků V. a V., když zejména svědkyně V. psa, jehož fotografie předložil 2. žalovaný, nepoznala a nebyla schopna ho přiřadit k podobě psa, který se zúčastnil konfliktu ze srpna roku 2014. Jediným spojením mezi psem, k němuž se hlásí 2. žalovaný a psem, který se měl zúčastnit uvedeného konfliktu, byl tedy kromě přibližně podobné fyziognomie, jméno psa, a to jméno „P.“. Soud I. stupně uzavřel, že se jedná o poměrně netradiční jméno a shodu, když 1. žalovaný uvedl, že rovněž vlastnil psa P., nicméně s ohledem na zmíněné nesrovnalosti ve výpovědích svědků a chybějící další důkazy nemůže učinit jednoznačný závěr o tom, že pes P., k jehož vlastnictví se v rozhodné době hlásí 1. žalovaný je totožný se psem P., k němuž se hlásí 2. žalovaný. Žalobci uvedeným skutkovým zjištěním a rovněž poučení soudu o dosud prokázaných skutečnostech, další důkazní návrhy nepřizpůsobili, a proto soud I. stupně uzavřel, že dne 1. 8. 2014 došlo ke konfliktu mezi psem žalobců, jehož vedla na vodítku žalobkyně a psem, jehož vlastníkem byl 1. žalovaný a který nebyl veden na vodítku a nebyl opatřen náhubkem, kdy je zřejmé, že útočícím psem byl pes ve vlastnictví 1. žalovaného. Při tomto konfliktu došlo ke škodě, za kterou obecně odpovídá 1. žalovaný. Vzhledem k tomu, že její výše dosud není zcela zjištěna, postupoval soud ve shodě s účastníky řízení podle § 152 odst. 2 o.s.ř., kdy rozhodl nejprve rozsudkem mezitímním ve vztahu k 1. žalovanému a ve vztahu ke 2. žalovanému žalobu zamítl. Z hlediska právního pak odkázal na ust. § 2933 o.z., dle kterého způsobí-li škodu zvíře, nahradí ji jeho vlastník, ať již bylo pod jeho dohledem nebo pod dohledem osoby, které vlastník zvíře svěřil, anebo se zatoulalo anebo uprchlo. Osoba, které zvíře bylo svěřeno nebo, která zvíře chová nebo jinak používá, nahradí škodu způsobenou zvířetem společně a nerozdílně s vlastníkem. Z výše uvedeného zákonného ustanovení pak soud I. stupně uzavřel, že byl-li vlastníkem psa 1. žalovaný, je pouze on osobou, která je povinna škodu nahradit žalobcům. Pasivní legitimace 2. žalovaného pak dána být nemůže, když společně a nerozdílně by odpovídal spolu s vlastníkem zvířete pouze tehdy, pokud by byl nejen osobou, které by bylo zvíře svěřeno a tou byl nanejvýš pan Petr R. ve věku 30 až 40 let a nikoli 2. žalovaný, ale byl by také osobou v době vzniku škody přímo zvíře ovládající, když tou byl jednoznačně Richard K., tedy 1. žalovaný. Z uvedených důvodů proto soud rozhodl mezitímním rozsudkem o tom, že povinnost k náhradě škody stíhá pouze 1. žalovaného. Ve vztahu ke 2. žalovanému žalobu zamítl, když o náhradě nákladů řízení mezi 2. žalovaným a žalobci bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci, když 2. žalovaný se výslovně práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Proti tomuto rozsudku podali odvolání žalobci, a to proti zamítavému výroku ve vztahu ke 2. žalovanému, jakož i 1. žalovaný proti výrokům I. a II., ve kterých bylo rozhodnuto o tom, že žaloba ve vztahu k němu je co do základu důvodná.

Žalobci ve svém odvolání, které jak výše uvedeno směřovalo proti výroku, kterým byla zamítnuta žaloba vůči 2. žalovanému a proti akcesorickému výroku o náhradě nákladů řízení namítli, že soud I. stupně pochybil tím, že dospěl k závěru, že pes „P.“ není ve vlastnictví 2. žalovaného. Tento závěr soudu I. stupně dle jejich názoru nemůže obstát. Za klíčové pro posouzení, kdo je vlastníkem psa a kdo tedy z titulu vlastnictví zvířete odpovídá za škodu, která byla tímto zvířetem způsobena, je jednak skutečnost, že všichni svědci i 2. žalovaný se shodli na tom, že pes má jméno „P.“. Přestože musí být každý pes nahlášen na obecním úřadě, aby obdržel registrační číslo, tak je poněkud zvláštní, že agresivní pes P. není nikde registrován, resp. nebyl registrován, přičemž pes byl registrován pouze u veterináře - společnosti xxx xxx, a zde byl jako majitel uveden 2. žalovaný, nikoli 1. žalovaný. Za důležitou pak žalobci považují skutečnost, že sám 2. žalovaný svědku Václavu N. - policistovi, potvrdil, že má psa P. Pokud by 2. žalovaný sdělil, že není vlastníkem psa tohoto jména, jistě by proti němu žaloba podávána nebyla. Byl to tedy sám 2. žalovaný, který potvrdil, že je vlastníkem psa jménem P. Dle žalobců se jedná o kvalifikované přiznání určité skutečnosti v situaci, kdy 2. žalovaný neměl důvod policistovi lhát, a kdy mu popravdě sdělil, že je vlastníkem psa jménem „P.“. Tímto žalobci

mají za prokázané, že sám 2. žalovaný připustil, že je vlastníkem inkriminovaného psa. Skutečnost, že došlo k napadení zvířetem, byla dle soudu I. stupně prokázána, a je mimo jakoukoli pochybnost, že útočící pes měl svého vlastníka a že se jmenoval P. Z výpovědi svědkyně Elišky S. vyplynulo, že 1. žalovaný nebyl vlastníkem tohoto psa, když tato svědkyně jako pronajímatelka bytu, ve kterém 1. žalovaný bydlel, nepochybně musela vědět o tom, že v bytě se nachází nějaký pes, a to alespoň občas. Z její výpovědi však vyplynulo, že 1. žalovaný žádného psa nechoval. Pokud 2. žalovaný připustil, že byl vlastníkem psa jménem „P.“, tak toto koresponduje s tím, co uvedli i další slyšení svědci, zejména v tom směru, kdy hovořili o velkém psu, a to křížence teriéra a vlkodava, a jiný pes se v této lokalitě nevyskytuje. Svědci uvedli, že v okolí minimálně pěti kilometrů se žádný takový jiný pes nenachází. Pohyboval se pouze na zahradě 2. žalovaného. Druhý žalovaný připustil, že pes jménem P., a to kříženec teriéra a vlkodava je v jeho vlastnictví a není proto důvod, aby žaloba proti 2. žalovanému byla zamítnuta. Z uvedených důvodů proto žalobci navrhli, aby rozsudek soudu I. stupně byl buď změněn, anebo zrušen.

První žalovaný ve svém odvolání napadl výroky I. a II. rozsudku, kterým bylo mezitímně vyhověno ve vztahu proti němu s tím, že s těmito výroky nesouhlasí, když nebylo v rámci provedení dokazování postaveno najisto, že pes, kterého venčil dne 1. 8. 2014, byl tím psem, který rvačku vyvolal a byl, tudíž agresorem. O tomto neexistuje žádný jediný přímý důkaz, když svědci, kteří soudu podali své výpovědi, nebyli přítomni okamžiku vzniku rvačky psů a navíc nebyli schopni ani shodně popsat a identifikovat útočícího psa. Navíc pes, kterého venčil 1. žalovaný v den, kdy ke rvačce psů a následně eventuelně ke škodě došlo, byl kastrovaný, což samo o sobě u psů, jejich výbušnost a agresivitu značně oslabuje. Předpoklad, že útočícím psem musel být zákonitě pes, kterého měl 1. žalovaný venčit bez vodítka a náhubku, zůstává předpokladem, který však nemá vypovídající hodnotu. První žalovaný rovněž v průběhu řízení před soudem I. stupně argumentoval tím, že k incidentu došlo dne 1. 8. 2014, přičemž žalobkyně konflikt psů oznámila na místním oddělení policie až dne 18. 8. 2014, tedy s 18 denním odstupem. Dále pak I. žalovaný zpochybňuje, že zranění žalobkyně, které si vyžádalo léčení, bylo jednoznačně způsobeno obranou vlastního psa proti psovi, kterého venčil 1. žalovaný, resp. újma na zdraví, která žalobkyni vznikla, byla v příčinné souvislosti s řešením konfliktu obou psů. Soud vzal za prokázané, že vlastníkem psa byl 1. žalovaný a tudíž pouze on je osobou, která je povinna nahradit škodu žalobcům. V průběhu řízení však nebylo prokázáno, že by 1. žalovaný byl vlastníkem psa, že by on mohl nést odpovědnost pouze z tohoto titulu, že psa venčil. Povinnost nahradit škodu žalobcům by však 1. žalovanému jako osobě, které bylo zvíře svěřeno do péče, mohla být uložena pouze v případě, že by bylo najisto postaveno, že chováním jím venčeného psa byla vyvolána rvačka psů a že škoda žalobcům vznikla v příčinné souvislosti s jednáním I. žalovaného. Z výše uvedených důvodů proto 1. žalovaný navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Druhý žalovaný ve svém vyjádření k odvolání žalobců navrhl potvrzení napadeného rozsudku s tím, že upozorňuje na nezvratnou skutečnost, že 2. žalovaný nebyl přítomen incidentu. Incidentu byl přítomen 1. žalovaný, který na sebe dal žalobcům kontakt a prohlásil se za majitele psa. Nebyl, tudíž žádný důvod zhruba po 18 dnech podávat trestní oznámení a hledat psa jiného tomu podobného. Klíčové pro posouzení je to, kdo je vlastníkem psa a kdo tím pádem je odpovědný za možnou způsobenou škodu, která navíc nebyla prokázána, přičemž pro posouzení této otázky je klíčové prohlášení osoby majitele psa. Osobou doprovázející psa při incidentu byl pan Richard K., který se představil jako pan D. Ten prohlásil, že pes je jeho. Toto vyjádření pak pan K. zopakoval písemně i na dotaz soudu. Druhý žalovaný, tudíž nechápe snahu žalobců za každou cenu nalézt ještě jiného psa. Domnívá se, že tuto skutečnost mohla ovlivnit situace, kdy 1. žalovaný trvale žije mimo území ČR. Svědecké výpovědi, o které se v

odvolání žalobci opírají, nebyly prokazatelné. Policista, který případ vyšetřoval, nemohl potvrdit při svědecké výpovědi u soudu, že uvedený pes byl tím, který byl účastníkem incidentu a sám prohlásil, že psa podle popisu hledal na internetu. Svědkyně paní S., majitelka domu, kde pan K. v době svého pobytu na území ČR žil sice prohlásila, že u 1. žalovaného nikdy psa neviděla, avšak toto není opět rozhodující, protože trvalé bydliště je pouze úřední skutečností a nemusí v uvedeném domě bydlet. Sama svědkyně uvedla, že pana K., 1. žalovaného viděla maximálně jednou týdně. Druhý žalovaný opětovně popřel, že 1. žalovaného nezná. I kdyby tomu tak bylo, pak 2. žalovaný není majitelem psa pana K. Druhý žalovaný ve vyjádření zdůraznil, že sice pan K. uvedl, že znal nějakého pana R., u kterého měl svého psa uschovaného, ale jiného věku, než je 2. žalovaný a proto záměna tohoto 2. pana R. s 2. žalovaným se zcela vylučuje. Svědci, kteří vypovídali u soudu a kteří byli účastníci incidentu psa, neurčili. Polemika o prokazování totožnosti psa pod pouhým jménem „P.“ je tak dle 2. žalovaného zcela bezpředmětná, protože každý pejskař teriérů ví, že teriér nebo jeho kříženec je pes „krysař“. Tady je mezi majiteli těchto psů teriérů poměrně častá asociace jména, podle které se teriérům dává jméno P., což je podle autora známého románu „xxx“ V. D. K agresivitě psa pak 2. žalovaný nechal vypracovat znalecký posudek od znalce MVDr. Oto H. a tento znalecký posudek vylučuje agresivitu kastrováných jedinců vůči psům ostatním. Což je další argument, že incidentu musel se účastnit jiný pes, než pes 2. žalovaného. U soudu bylo prokázáno veterinární zprávou, že pes pana R. byl kastrován. Z odvolání 1. žalovaného pak vyplynulo, že jeho pes byl také kastrován, což prokazuje skutečnost, že celý incident se nemusel odehrát tak, jak jej žalobkyně popisuje.

Žalobci se rovněž vyjádřili k odvolání 1. žalovaného s tím, že toto odvolání považují za nedůvodné. První žalovaný na jedné straně tvrdí, že psa venčil, tudíž mu zvíře nebylo neznámé a bylo mu svěřeno do péče, na druhé straně však má vědomost o tom, že vlastník psa nechal psa kastrovat, což pro zvíře znamená oslabenou agresivitu. V tom si 1. žalovaný protirečí. Přitom 1. žalovaný slíbil náhradu vzniklé škody, poté přestal brát telefony a ke škodě se nehlásí. Současně 1. žalovaný před svědky V. a V. potvrdil, že pes, kterého venčí se jmenuje P.

Odvolací soud z podnětu podaných odvolání přezkoumal napadený rozsudek a řízení mu předcházející podle § 212 a § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že dosud nejsou dány podmínky ani pro potvrzení ani pro změnu napadeného rozsudku, a to jak ve vztahu k 1. žalovanému, tak ve vztahu ke 2. žalovanému.

Soud I. stupně si dosud neopatřil pro rozhodnutí ve věci dostatečná skutková zjištění, když na základě jím zjištěného skutkového stavu nelze učinit jednoznačný závěr o tom, kdo byl vlastníkem psa, kterým s největší pravděpodobností vyvolal incident dne 1. 8. 2014. Závěr soudu I. stupně v tom směru, že vlastníkem psa byl 1. žalovaný, nemůže na základě dosud provedených důkazů obstát.

Zároveň nemůže rozsudek obstát ani ve vztahu k 1. žalovanému, neboť sice jeho pasivní legitimace jako osoby, které byl buď pes svěřen do opatrování či je přímo vlastníkem tohoto psa je i dle odvolacího soudu dána, avšak tato okolnost sama o sobě ještě nemůže být jediným důvodem pro vydání mezitímního rozsudku.

Dle odvolacího soudu je nejprve třeba objasnit otázku, zda oba žalovaní byli v rozhodné době každý vlastníkem „jiného“ psa podobné velikosti a rasy se stejným jménem – „P.“, a který pes případně byl účastníkem tohoto incidentu, nebo zda pes jménem „P.“ byl pouze jeden a kdo z žalovaných byl vlastníkem tohoto psa. Skutečnost, že by psi mohli být dva, se jeví odvolacímu soudu z výsledků dokazování jako nepravděpodobná. Navíc to logicky vylučuje i tvrzení 1. žalovaného obsažené v jeho emailové korespondenci, kterou soud provedl k důkazu,

a ze které plyne, že pes jménem „P.“ byl v jeho vlastnictví, avšak byl svěřen do opatrování panu R. Zároveň 2. žalovaný Petr R. tvrdí, že podobného psa měl v rozhodné době ve svém vlastnictví a že 1. žalovaného nezná. Soud prvního stupně neobjasnil, zda tedy 2. žalovaný v předmětné době pečoval o dva psy stejné rasy a stejného jména, když jeden by měl být v jeho vlastnictví a druhý ve vlastnictví 1. žalovaného či zda případně vůbec psa ve vlastnictví 1. žalovaného neznal, avšak zároveň se o něj staral, když tento pes měl být l zřejmě svěřen jeho synovi Petru R. ve věku 30 až 40 let.

Zároveň s tím je logicky v rozporu i tvrzení slyšených svědků, že podobného psa, který se účastnil konfliktu dne 1. 8. 2014, viděli na zahradě u domu 2. žalovaného, avšak netvrdili, že by u domu 2. žalovaného viděli dva podobné psy. Rovněž tak by existence dvou podobných psů byla ještě absurdnější s přihlédnutím k tvrzení obou obžalovaných, že oba psi byli zároveň kastrováni. Navíc vlastnictví kastrováného psa jménem P. potvrdil sám 2. žalovaný, a to jak svými skutkovými tvrzeními, tak toto je prokazováno zprávou veterinárního lékaře.

Dle názoru odvolacího soudu je prozatím verze v tom směru, že existovali dva psi totožného jména, totožného vzhledu, každý ve vlastnictví 1. žalovaného i 2. žalovaného, nelogická, a pokud tato verze nebude bezpochyby prokázána, je nutno pracovat s verzí, že tento pes byl pouze jeden a jednalo se o psa jménem „P.“, o křížence teriéra a vlkodava. Tento pes byl buď ve vlastnictví 2. žalovaného, neboť byl slyšenými svědky na zahradě 2. žalovaného viděn nebo byl v opatrování někoho z jeho rodiny.

Za této situace je pak třeba zkoumat, zda tento pes byl ve vlastnictví 1. žalovaného či 2. žalovaného. Závěr soudu, že vlastníkem je první žalovaný, prozatím neobstojí. V tomto směru se totiž skutkové verze obou žalovaných liší, když oba dva tvrdí, že jsou vlastníky, resp. byli vlastníky psa totožného vzhledu a totožného jména. Soud I. stupně při hodnocení skutečností rozhodných pro určení vlastníka dle odvolacího soudu pochybil při hodnocení důkazů, a to v tom směru, že sice svědkyně R. V. po předložení fotek, které pořídil 2. žalovaný, tohoto psa z fotografií nepoznala, avšak uvedla: „že psa, který tehdy útočil, předtím viděla v ulici xxx v zahradě 2. žalovaného, když se jedná o atypického psa, který připomíná irského vlkodava a barvou byl rezavý. Tohoto psa viděla vícekrát, neboť tam tudy chodívá běžně, vídala ho, jak pobíhá po zahradě a chová se poměrně útočně na osoby, které jdou kolem“. V tomto kontextu je pak nutno přihlédnout i k výpovědi svědka Michala V., který byl přítomen předmětnému incidentu, který dle fotografií pořízených 2. žalovaným psa bezpečně poznal a rovněž uvedl, že tohoto psa viděl v zahradě u domu ve vlastnictví 2. žalovaného. Druhý žalovaný pak sám vlastnictví psa křížence teriéra s vlkodavem nazrzlé barvy potvrdil i potvrdil shodné jméno, které uvedl 1. žalovaný tj. „P.“. Tyto skutečnosti, které vyplynuly z provedeného dokazování, však soud I. stupně zcela v odůvodnění svého rozsudku pominul a vyhodnotil pouze ty skutečnosti, které svědčily toliko pro verzi tvrzenou 2. žalovaným, která však se jeví zcela nelogická právě ve vztahu k tvrzením samotného 1. žalovaného. Otázka pasivní legitimace 2. žalovaného, tak dle odvolacího soudu dosud nebyla na základě provedených důkazů patřičně objasněna a nelze jí dosud uzavřít, tak jak to učinil soud I. stupně.

Pokud jde o tzv. mezitímní rozsudek ve vztahu k 1. žalovanému, pak dosud nejsou dány podmínky pro vydání takového rozhodnutí, zejména ve vztahu k nároku 1. žalobkyně na náhradu újmy na zdraví, neboť mezitímní rozsudek nemůže být vydán jen s konstatováním, že je zde dána pasivní legitimace žalovaného, nýbrž pokud jde o žalobu na náhradu újmy na zdraví, musí být též v mezitímním rozsudku náležitě vyřešena otázka protiprávního jednání, dále vznik újmy a příčinná souvislost mezi nimi. Soud I. stupně sice v odůvodnění napadeného rozsudku dovodil, že v případě 1. žalovaného je prokázáno protiprávní jednání, kterého se 1. žalovaný dopustil tím, že psa, kterého venčil, neměl na vodítku, měl ho bez obojku a tento

pes vyvolal předmětný konflikt, avšak v odůvodnění napadeného rozsudku soud I. stupně žádným způsobem neobjasňuje vznik škody, zejména ve vztahu ke vzniku újmy na zdraví v případě 1. žalobkyně a zejména neobjasňuje příčinnou souvislost mezi uvedeným protiprávním jednáním a vznikem této škody. V tomto směru je pak rozsudek ve vztahu k 1. žalovanému nepřezkoumatelný neboť, jak výše uvedeno v případě mezitímního rozsudku nepostačuje toliko k jeho vydání řešit otázku pasivní legitimace.

Ze všech výše uvedených důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v celém rozsahu podle § 219a odst. 1 písm. a), odst. 2 o.s.ř. zrušil a podle § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř. mu věc vrátil k dalšímu řízení.

V dalším řízení bude na soudu I. stupně, aby si nejprve vyjasnil, zda na základě dosud provedeného dokazování má prokázánu existenci, jak výše uvedeno dvou psů či psa jednoho, aby případně účastníky k této otázce vyzval, aby navrhli relevantní důkazy, když se zejména k otázce vlastnictví psa nabízí důkaz výpovědi svědka Petra R. mladšího, neboť tvrzení 1. žalovaného koresponduje s věkem tohoto svědka a v případě, že budou tvrzení 1. a 2. žalovaného ohledně vlastnictví psa ve vzájemném rozporu, aby tyto hodnotil v relevanci s ostatními provedenými důkazy, že tento pes byl dlouhodobě viděn na pozemku 2. žalovaného, svědci ho znali a 2. žalovaný se k jeho vlastnictví přihlásil i policistovi, který věc prošetřoval a i na veterině. Zároveň soud I. stupně neopomene v případě, že bude opětovně chtít vydat mezitímní rozsudek, vyřešit otázku nejen protiprávního jednání, ale i otázku příčinné souvislosti a vzniku škody. V novém rozhodnutí pak neopomene rozhodnout i o nákladech tohoto odvolacího řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

V Praze dne 28. listopadu 2017

Mgr. Martin Jachura v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Turoňová